

Chuyện Cuối Năm

Việt Hà

1.

Chỉ vì gã quên không cho con ăn vậy mà vợ gã tuyên bố: Chiến tranh lạnh!

Như hiệp định, gã ôm chần gối ra nằm trên chiếc Couch gần Toilette. Mụ vợ đã quen hơi chồng nay thiếu cái mùi đó không ngủ được thành thử mụ hết quay đông lại trở tây. Chán chê, mụ chồm dậy lao rầm rầm vào Toilette miệng lăm bầm như cầu kính, xong, mụ giặt nước ào ào. Trở vào, mụ đóng rầm cửa Toilette khiến ngăn nhà gỗ rung lên bần bật rồi sầm sầm bước tới giường, dáng cái thân hình thon thả trên 60 ký của mụ lên chiếc giường gỗ đã cũ khiến mộng mệ kêu lên rắc rắc. Khổ thân, nó vô tội lại bị mụ hành hạ oan, may mà mộng mệ còn ỏn cả bằng không mụ chỉ có nước bệt lưng xuống... đất. Thấy chồng không có phản ứng, mụ đoán: Chắc gã đã yên giấc! Nghĩ thế nên mụ lại chồm dậy lao vào Toilette, miệng vẫn không ngừng lăm bầm những câu mà chỉ mình mụ hiểu rồi lại rào rào giặt nước. Cứ vậy, 15 phút một lần, đều đặn. Gã nằm yên, một đồng, ruột gan, tay chân gã râm ran như kiến đốt. Gã muốn chồm lên đập phá cái gì đó cho hả giận, nhưng ý nghĩ ấy chỉ chọt lóe lên trong đầu đã vội tắt ngấm. Quả tình gã chưa bao giờ dám đập phá đồ đạc trong gia đình, bởi phá rồi lại phải mua, mà gia cảnh vợ chồng gã nào có khá giả gì cho cam. Lương tháng vền vền 1600DM, nhà 4 miệng ăn, trong khi đó nào tiền nhà, tiền ăn, tiền bảo hiểm ô tô, tiền xăng nhớt, tiền giúp đỡ gia đình, tiền... tiền... đều trôi vào đó cả. Những ý nghĩ ấy cứ luẩn quẩn rồi quay tít như chong chóng khiến đầu gã ung lên như một quả bí đặc, cho đến khi gã cảm thấy tiếng nước xối trong Toilette róc rách như tiếng suối chảy thì gã thiếp đi...

2.

Đôi chim cu sáng nào cũng "gu gu" gọi nhau khiến gã bưng tỉnh. Đưa tay dụi cặp mắt còn cay sè, gã ngẩng lên coi đồng hồ, giật mình: "Chết cha! Gần đến giờ đi làm". Gã vội vã lao vào Toilette. Mụ vợ chắc đêm qua không ngủ nổi nên sáng nay mụ dậy rõ sớm, giờ đang chống mộng vừa giặt đồ trong Toilette, vừa ngêu ngao hát. Thấy gã xuất hiện, tiếng hát trong mồm mụ vụt tắt ngấm, thế vào đó là những tiếng "cầu kính" muôn thừa. Thấy gã, mụ cổ rướn cặp mông tròn lẳn về phía gã như khiêu khích. Giá ngày thường thì gã đã phát vào cặp mông ấy vài cái, nhưng hôm nay trông nó thật đáng ghét, nên gã dẹp bỏ cái ý nghĩ khôi hài đó. Hối hả đánh răng, rửa mặt rồi chả kịp cả chải đầu, gã ôm túi đồ lao vội ra cửa.

Con "trâu già" VW Golf 50 PS của gã nằm rúm rúm ró bên vệ đường. Trời lập đông mà đã lạnh như cắt. Đêm qua sương nhiều khiến xe gã đóng băng kín mít. Gã mở cốp xe vội lấy cái cào tuyết, cạo quánh quánh một hồi rồi kéo cánh cửa còn nặng chịch vì đóng đá, chui vào trong xe. Để chắc ăn gã mớm chân ga vài cái lấy chớn rồi mới bật công tắc điện. Khốn nạn! Con "trâu già" nằm im, bất động. Gã lật đặt chui ra, chạy ra sau xe, mở cốp lấy bình Sprey chống lạnh, rồi lại lật đặt mở nắp cabô phun xịt nháo nhào vào những chỗ gã nghi là có hiện tượng. Trở lại xe, gã chấp hai tay trước vô lăng, lăm rầm khàn: "Con lại bỏ! Bỏ thức giấc cho con nhờ!". Như thương tình, con "trâu già" của gã học lên một tiếng như bị chọc hết tiết, kể đó toàn thân rung lên bần bật tựa giấy chết, rồi lịm hẳn. Điên tiết, gã lao ra khỏi xe, đá, đập lia lịa vào mấy cái lốp vốn đã mòn nham nhở, đang nằm bất động chịu trận, giương mắt nhìn gã trân trân, như thăm rủa: "Đồ ngu! Xe có vài trăm bạc nên chấp nhận đi con!". Hai tay chống nạnh, gã đảo một vòng quanh xe nghĩ kế. Chợt nghĩ ra kế hay. - Đây! đúng rồi! Nhưng mà ai đây? Mình gã thì không thể vừa lái vừa đẩy, nhưng không nhẽ lại nhờ mụ vợ? Mụ đang say giấc, và lại chiến sự còn căng như sợi giây đàn, sức mụ chịu giúp. Đang vò đầu bứt tay nghĩ kế, vừa may có hai chú "nhỏ" chắc đi ăn sương về cười nói bô bô đi ngược lại. Thấy gã nhăn nhó đứng chống nạnh đứng bên xe, cả hai chào hỏi nhặng xì: "Hallo kollege! Kaput!*" . Như gặp cứu tinh, gã vừa gật vừa khoát tay phân trần một hồi. Hai chú nhỏ cũng gật đầu lia lịa: "OK! No Problem!". Gã lao vội lên xe, đạp côn, vào số, rồi từ từ nhả thắng tay, trong tư thế chờ đợi. Chờ hoài vẫn không thấy xe chuyển động, quay lại thấy hai "nhỏ" vẫn đang đứng tán phét, lộn mề gã thò đầu ra ngoài chửi: "Tổ bà nhà chúng mày! No Problem mà còn đứng đó?". Thấy gã lầu bầu nửa tây, nửa ta,

hai chú "nhỏ" cười nhăn nhăn trắng ớn rồi mới vội vàng xúm lại, hò nhau oằn mông giúp gã đẩy con "trâu già". Con "trâu già" nặng nhọc lết đi chừng 5 mét, bỗng nhiên nó hộc lên một tiếng ròn tan. Gã vội vàng móm chân ga, vẩy tay cảm ơn hai chú "nhỏ" rồi dong thẳng. Chẳng biết hai ông "nhỏ" có nhìn thấy gã cảm ơn không chứ khi con "trâu già" gã vọt đi, để lại một cụm khói đen sì phía sau với hai tiếng nổ đùng đòng phát ra từ ống xả thì hai chú "nhỏ" nhà ta hoảng hồn ngồi thụp xuống, chắp hai tay tế như tế sao: "Oh! mein Gott!"***.

3.

Chưa bao giờ gã đi làm muộn như vậy. Viên tổ trưởng đang phân việc cho đám công nhân thấy gã đến, tóc tai nhể nhại liền ngoác mồm hỏi, giọng châm chọc: "Hey! was ist los?"****. Gã nguẩy vai, lầu bầu chửi: "Los cái thằng bỏ mày! Đi muộn chứ còn sao nữa". Viên tổ trưởng dẫu mồm nhại lại mấy từ tiếng Việt kể đó giao cho gã chiếc máy cà khổ nhất xưởng. Gã hậm hực đến bên máy, bật công tắc, cho máy chạy. Một ngày làm việc mới bắt đầu.

Chiếc máy chạy ngon lành được một hồi thì tự nhiên lờ đờ như say rượu. Cái Motor nóng ran, cánh quạt quay lè phè như không còn sức. Gã vội vàng tắt máy, đứng chống nạnh nhìn máy như thối miên, miệng gầm gừ: "Mẹ kiếp! Đến cả mày cũng định chơi tao chăng?". Thấy máy ngừng chạy, viên tổ trưởng từ đâu chui ra, thò cái đầu hói có vài sợi tóc lơ thơ được đan ngược rất công phu từ sau gáy ra phía trước, nhòm qua vai gã hỏi như trêu người: "Hallo! schlaefst du noch?"*****. Sấn cơn tức trong bụng gã quay lại trút hết cơn thịnh nộ lên cái đầu hói đó bằng hai thứ tiếng: "Schläft cái thằng cha mày!". Chưa bao giờ thấy gã giận dữ như vậy, viên tổ trưởng mặt đỏ văng, nhún vai, cấp đít chuồn thẳng. Đó là một ngày làm việc căng thẳng và dài nhất kể từ khi gã bước chân đi làm.

4.

Hơn hai tuần trôi qua mà chiến sự giữa gã và mẹ vợ vẫn chưa có dấu hiệu hòa bình. Đêm đêm gã vẫn cạp chăn gối ra ngủ trên chiếc Couch gần Toilette, còn mẹ vợ gã vẫn độc quyền ôm con tọa trên cái giường của mẹ. Mấy bữa nay chẳng hiểu mẹ xin dâu được chân lau dọn mà sớm sớm ba mẹ con đã lồm cồm bò dậy, nhí nhéo một hồi rồi lục tục kéo nhau đi. Lúc gã tỉnh dậy đã thấy mẹ vợ lù lù trong phòng với một đồng linh kinh những khuôn làm bánh cùng chũm, sữa, bột mì trên cái bàn con ở góc phòng. Diệu Linh và Diệu Lam hai đứa con sinh đôi của vợ chồng gã chẳng biết được mẹ nó móm mỗi điều gì mà nhìn thấy bố mặt chúng lạnh tanh như chưa hề quen biết. Gã hừm giọng đánh tiếng nhưng cả hai đứa phớt lờ, quần bên mẹ. Biết con gái giận dỗi, gã muốn tiến lại ôm con, kiểm soát giàn hòa nhưng thấy mặt cả ba mẹ con đều lạnh như băng nên gã rút cổ, cuộn mình trong chăn, nằm coi ti vi...

5.

Bữa nay tan ca đến cả nửa giờ mà "con trâu" già của gã vẫn không chịu làm việc. Cổ gượng mãi cũng chỉ rên lên một tiếng như người mắc suyễn cấp tính. Tay đồng nghiệp người Đức đã quen với cảnh ngộ của gã, đi ngang qua vỗ vai gã tỏ vẻ thông cảm: "Lại hỏng à! Sau không mang mà sửa đi!". Gã giơ tay ngang đầu, vè vè hai ngón vào nhau thay câu trả lời. Thấy vậy tay đồng nghiệp nọ xán lại, tỏ vẻ thân tình: "Mày thích không? Tao giới thiệu chỗ sửa cho". Gã ngẩng lên, hớn hờ: "Thích! Ở đâu? Rẻ không?". "Rẻ" - Tay người Đức chụm tay ghé sát vào tai gã điệu bộ thì thầm nhưng mồm lại rống toáng lên: "Đem vút vào bãi rác đi". Nói xong tay đồng nghiệp nhẩy tót lên xe, khoái trá hèn hếch cười rồi rồ ga phóng thẳng. Gã đứng ngẩn tò te một hồi vừa buồn cười vừa tức nhưng cũng cố giờ nắm đấm như theo khói xe tay đồng nghiệp: "Thằng ôn! Làm cụ mày mừng hựt", rồi gã lại cúi xuống đánh vật với con "trâu già". Lơ mọ đến cả tiếng sau gã và con "trâu già" mới lết về đến nhà. Nghe tiếng chìa khóa lạch cạch trong ổ, Diệu Linh và Diệu Lam đang vừa ăn vừa coi phim hoạt hình liền quăng bát, lon ton chạy lại đón bố: "Papa! Mẹ ơi Papa về!". Sấn cơn mệt trong người, gã ngoác mồm quát: "Ba bốn cái gì, cút ra đằng kia!". Chưa bao giờ bị bố quát to như vậy, hai con nhỏ dúm dỏ mặt mày, miệng phụng phịu đi ra cửa. Đang sào nấu ngoài bếp, thấy tiếng chồng quát con, mẹ vợ liền thông thộc chạy vào: "Hai đứa ra đây với mẹ! Cần gì cái thứ cục súc ấy!". Được thể cả hai đứa nhào lên vai mẹ, khóc nức nở. Ôm con trong lòng, mẹ vợ xí một tiếng nặng chịch, rồi nguýt chồng một cái dài hơn cái đòn gánh, nguẩy mông, bế con ra ngoài. Còn lại một mình trong phòng, gã cảm thấy ân hận vì đã mắng con không đúng chỗ, tính nưng con để vồ về nhưng mẹ

vợ đã bế đi rồi, thành thử gã đành leo lên ổ, quận tròn, tính ngủ xả hơi. Chưa ấm chỗ thì có tiếng gõ cửa cồng cộc. Nghĩ vợ trả đũa, gã nhăn nhó đứng dậy ra mở cửa: "Thì ra là bà à!". "Cái gì? Chả tao thì ai, ngủ mê à?". Mụ Liêu, chị kết nghĩa với vợ chồng gã bước vào nhà, nhâu nhẩu đáp. Chờ cho gã yên vị trong ổ mụ mới hất hàm hỏi: "Thằng ranh! Mà làm gì mấy mẹ con nó mà tụi nó vừa nấu ăn vừa khóc thê?". "Chuyện gì đâu!". Gã ồm ừ trả lời rồi đứng dậy gấp chăn, lảng sang chuyện khác: "Ông chủ sập tiệm hay sao mà bà mò về giữa buổi thê?". "Còn khuya! Mụ Liêu chề môi: "Chị mày lấy phép đặc biệt". Đang nhấp cốc nước trên miệng, gã tròn xoe mắt hỏi lại: "Làm quán mà cũng có phép đặc biệt?". "Hừ! Thằng ranh, mày tưởng chỉ có bọn làm hăng chúng mày mới có à?". Mụ Liêu giờ chồm chìa khóa xúng xoảng trước mặt khoe: "Thằng chủ giao cho chị mày tay hòm chìa khóa, chị mày thích kiểu gì chả được". "Vây à!". Gã gà gât giọng châm chọc: "Nhưng coi chừng đến lúc nó sẽ đòi cả người lẫn vật". "Cái thằng này, ăn phải củ ráy hay sao mà nói nghe ngứa tai thê mày". Mụ hạ giọng: "Không có đâu! Thằng chủ của tao galant lắm, đâu có dâm dặt như mấy thằng già chủ quán khác. Nhưng cũng mệt mày ă! May mà mấy tuần trước nó nhận thêm con Thái Lan rồi bắt tao kèm. Con ranh con, ngày đầu gặp mặt, hỏi nó có biết tiếng Đức không, nó giờ ngón tay út bấm vào móng tay ra hiệu. Lộn mê, tao hỏi bằng mấy câu tiếng Anh, nó đứng ngây thốn một hồi rồi lại giờ ngón út bấm thêm chút nữa. Tao nóng gáy hỏi sẵn thê mày biết tiếng gì? Nó bảo tiếng Thái. Mày tính thê có lộn ruột không? Cũng may con ă đáng đáp cũng khá, lại nhanh nhẹn, nên tao đi cho mấy đường cơ bản bây giờ đã chạy phăm phăm, chứ không chờ đấy mà thằng chủ thả chị mày về". Nói một thôi một hồi, mụ Liêu mới chợt nhớ đến chuyện của vợ chồng gã bèn hạ giọng: "Thế còn chúng mày? Chuyện gì mà mặt sưng mày xia với nhau thê?" "Chuyện gì đâu!". Gã ậm ự nói lảng: "Bà uống gì không? Ra tủ lạnh mà lấy". Nói từ này tới giờ chừng như cũng khô cổ, mụ Liêu nhồm dậy bảo: "Uống! Để tao lấy cho!". Mụ đứng dậy đi về phía tủ lạnh, mở, ngó nghiêng một hồi, bỗng dừng mụ tru lên như bị mất của: "Ôi giờ ơi! Tủ giả trống trơn thê này, chắc chúng mày uống nước lã cảm hơi à?". "Cầm cái gì, sáng tôi gặm bánh mì với salami, chiều tôi đổi món "tôm mì", bỏ chán". Mụ Liêu tròn xoe mắt hỏi lại: "Cái gì mà tôm mì?". Gã nhăn răng ra cười: "Làm quán Tàu mà bà không biết mấy từ đó à? Là mì tôm!". Nghe nói vậy, mụ Liêu chấp hai tay vái về phía gã lia lia: "Thôi thôi tôi thua hai ông bà, người lớn ăn sao cũng sống được nhưng hai ông bà còn phải nghĩ đến hai con bé nữa chứ?". Mụ uống vội cốc nước còn dở, quay vào thở hắt ra bảo: "Chết! Mới có vài tháng tao không về mà nhà cửa lộn tung phèo hết cả. Để tao hỏi con Thủy cho ra nhẽ, chứ như thê này thì chết". Mụ thở dài, lắc đầu về nảo nuốt: "Thôi ngủ đi, có gì rồi tôi bảo". Ngồi quận tròn trong chăn nhìn theo mụ lạch bạch cấp đít bước ra ngoài cửa, gã lẩm bầm: "Đúng là bà chán! Mất hết cả giấc ngủ!". Nói vậy thì nói chứ ở đây ai mà không biết quan hệ giữa mụ với vợ chồng gã. Phải cái tính của mụ cứ tiếng đi trước người, lúc nào mồm miệng cũng toang toác như gà mắc ổ nên thiên hạ mới gọi mụ là bà chán. Nghĩ lại ngày đầu gặp gỡ, một mình mụ, tay dao, tay đĩa đang ngồi nhai trệu trạo đĩa cơm hủ lớn với xương cừu hầm như cùng đậu xanh, cà rốt. Thấy vợ chồng gã bước vào nhà ăn mụ lẳng dao đĩa loèng xoèng xuống mặt bàn, nhồm dậy reo như hét: "O! Việt Nam phải không?". Thấy vợ chồng gã gật đầu đáp lại, vậy là mụ ngồi thụp xuống, bùng mặt khóc tu tu. "Mừng quá mà! Hai đứa tính một mình chị sống mấy tháng nay giữa lũ đực rựa đủ các màu da, tiếng tám không biết, buồn sợ tưởng muốn chết đi được. Chị đang tính quay lại Tiệp thì bọn em xuất hiện, may chứ không chả biết giờ này chị đang ở đâu nữa". Trong một lần đi dạo mụ đã tâm sự vậy. Kể cũng lạ, mới gặp nhau chưa đầy hai tuần lễ mà hai mụ đàn bà suốt ngày xoắn xuýt bên nhau tựa như chị em ruột. Sáng sáng lục tục chồm dậy kéo nhau đi ăn. Trưa và chiều lại có cơm bung nước rót đến tận miệng. Nói cho oai chứ thực tình có bữa nào được no ra hồn đâu. Đến ngay cả gã vốn thuộc dạng dễ ăn, dễ uống vậy mà khi tiếp cận với món xương cừu hầm, trộn cơm nhão cũng cảm thấy muốn ói, hổng hỏ hai mụ đàn bà thì đầu hàng vô điều kiện. Ngày ngày quanh quẩn cũng chỉ hai bữa ăn nhưng mỗi khi nhìn hai mụ rùng mình, ngồi chổng cằm nhăm nháp chút hoa quả tươi gã cũng thấy mùi lòng. Nghĩ thương vợ, nhưng tiền không một xu dính túi, tiếng tám lại mù tịt nên gã đành ngậm ngùi chấp nhận số phận. Rồi một thứ bảy, chả biết có đoàn kiểm tra nào đến mà cả Hotel được cải thiện món gà và khoai tây chiên. Mụ Liêu vừa ăn vừa sụt sịt: "Không ngờ sang đây lại khổ thê này, hơn 4 tháng mới được ngửi thấy mùi thịt gà. Biết khổ thê này chị ở quách lại Tiệp cho rồi". Thế đấy! Có ai tin được rằng họ đang sống giữa lòng Tây Đức mà lại thêm từ miếng thịt gà. Cũng chiều hôm đó, cơm nước no nê, hai mụ rủ nhau đi dạo. Được một hồi đã thấy hai mụ mặt mày hớn hờ quay về. Chả nói chả rằng cả hai hò nhau rũ tung cái va li quần áo của vợ chồng gã ra giường, rồi cũng chả kịp đề gã ngạc nhiên, hai mụ đã lúi thốc gã ra ngoài đường. Thì ra các mụ đã phát hiện ra một kho lương thực vĩ đại. Mãi tới sẩm tối hôm đó gã mới được hai mụ "biệt phái" đi vác cái va li lặc lè toàn ngô non về phòng. Vào đến phòng, mụ Liêu hai tay vuốt ngực thùm thụp, miệng thờ phào: "Thoát rồi! Để tạm vào đây đi để tao về lấy đồ nấu". Mụ phụ gã giấu cái va li ngô vào gầm giường rồi lật

đặt về phòng. Loáng cái đã thấy mẹ trở lại với một ô đồ bọc giấy báo khá cẩn thận gồm hai cái nồi tráng men to, một bếp điện và lưng cùng những dao thìa đĩa. Thấy vậy gã ngạc nhiên hỏi: "Đồ ở đâu mà bà giấu kỹ thế?". "Từ Tiệp mang sang chứ còn ở đâu". Mẹ trả lời rồi lên giọng hạch toán: "Tao đi coi kỹ rồi! Cái bếp này rẻ cũng 80DM, hai cái nồi ít cũng vài ba chục bạc, không mang theo tiền đâu mà sắm". Đúng là đàn bà Việt Nam, lộn kiếp cũng không thoát khỏi cảnh ăn bữa sáng lo bữa tối. Vợ gã còn mãi mê bên đồng ngô. Mẹ thoăn thoắt tước bề, mồm xuýt xoa, vẻ tiếc rẻ: "Ngô này ăn mới chuẩn, biết thế bề thêm chút nữa!". "Thôi đi mày!" - mẹ Liêu tỏ vẻ đàn chị: "Ăn hương ăn hoa chứ đâu phải ăn lấy no!". Nghe mẹ nói gã phì cười: "Mới có hương hoa mà các bà đã làm đầy va li, nếu ăn no chắc bùng cả ruộng của người ta về?". "Khỏi phải bàn" - mẹ Liêu cười hi hi: "Ai mà biết được cảnh sang Tây Đức lại phải đi ăn chộm ngô để chống đói!". Mẹ dừng tay: "Thôi! Đủ rồi đấy!" rồi quay sang phía gã dặn: "Mày xem bọc đồng vỏ cho kỹ, tối hãy mang xuống vứt đằng cuối đường, kéo túi nó biết là bỏ mẹ, để tao bắc bếp luộc".

Từ hôm đó sẵn có thức ăn phụ, lại xúng xính thêm mấy chục bạc phụ cấp, hai mẹ hờ nhau xào nấu bề bề đủ kiểu trong phòng và đương nhiên những bữa ăn không hợp khẩu vị hai mẹ có đủ lí do để từ chối...

6.

Không biết chị em mẹ đã tâm sự gì với nhau mà bữa nay đi làm về gã đã thấy tiếng nhạc vọng ra từ cửa:

"... giận mãi bây giờ hai đứa thôi

Lại thương lại nói yêu nhất đời

Hai đứa chiều chiều đứng bên nhau

Tay nắm chặt kẻ sát nôi đầu

Hai đứa bảo chuyện cũ nên hòa..."

Gã tùm tùm, thoáng nghĩ: "Lại đòn tâm lý đây!" và bước vào nhà. Thấy gã về, mẹ Liêu đang ngồi xỏm giữa nhà sắp rau sống vào đĩa, bên cạnh mẹ là nồi canh lẩu đang lăn tăn sủi cùng đĩa thịt bò lát mỏng, còn tươi nguyên và một đĩa tôm hùm to vật vờ, ngẩng lên hỏi: "Về rồi hả!". "Vâng!". Treo túi đi làm vào giá, gã tùm tùm hỏi: "Hôm nay sinh nhật bà hay sao mà ăn sang thế?". "Nhật nhọt cái gì, chị mày về ăn uống cũng phải tử tế chứ". Gã nhe răng cười rồi lao về phía con gái. Hai con bé thấy bố về nhưng tạng lờ như không biết, ngồi gạch vẽ nhằng nhịt lên quyển sách. Bị bố thọc lét và nhắc bỗng lên không bắt ngờ, cả hai đứa khoái trá cười khanh khách. Mẹ vợ đang trần bún ngoài bếp, nghe tiếng chồng con đùa nhau trong nhà liền ngó ra coi. Bất gặp ánh mắt chồng, mẹ vợ vờ vuốt ngay đầu lại. Đùa một hồi, hai con bé sực nhớ tới chuyện cũ bèn nín thinh, oằn người đòi tụt xuống: "Chúng con ghét Papa lắm! Papa hay mắng chúng con!". Gã cố ôm chặt con gái trong lòng, một tay xoa xoa đầu các con thủ thủ: "Papa xin lỗi! Từ bây giờ Papa sẽ không mắng các con nữa! OK!". Hai đứa nhỏ nhìn bố một hồi như thể kiểm tra độ tin cậy, khẽ gật đầu: "OK!", rồi cả hai thom nhẹ vào má bố, trườn xuống, chạy ra bếp.

Trẻ con thật dễ tha thứ.

Bún đã trần xong, mẹ vợ gã bê một đĩa tú ụ vào nhà, phía sau là Diệu Linh, Diệu Lam đang bám quần chạy lằng nhằng theo mẹ. Mẹ Liêu một tay vịn bếp cho nhỏ lửa, mồm sai cháu: "Diệu Linh, Diệu Lam lấy bia ngoài tủ lạnh vào cho bác với Papa!". Hai đứa lằng xằng chạy lại tủ, lát sau ịch ồm hai chai bia mang vào, miệng suýt xoa vì lạnh. Nồi canh lẩu đã sôi bùng. Hơi xả, dầm ớt, hương dứa và đồ gia vị bốc hương thơm, cay xè. Mẹ vợ múc canh lẩu ra từng bát, đến bát cuối cùng mẹ chọn hai con tôm to nhất cho vào bát rồi nâng hai tay hướng về phía chồng, khẽ nói: "Anh!". Thoáng chút ngượng ngùng, gã vợ vờ đưa hai tay bung bát canh nóng hôi từ tay vợ. Như có một sức hút huyền bí quán chặt lấy những ngón tay của vợ chồng gã lại với nhau, giận, thương, ấn áp, nồng nàn... Nhìn thấy cảnh đó, mẹ Liêu khẽ lắc đầu dặng dửng: "Nào thôi! Hai ông bà cho bác cháu tôi ăn được chưa, đói nẫu cả ruột rồi!". Vợ gã vờ vờ rút tay lại, mặt đỏ bừng vì thẹn. Gã cũng đỡ vợ bát canh từ tay vợ, nói chữa ngượng: "Diệu Linh, Diệu Lam lấy bia cho Papa!". Hai con bé thật thà nhồm dậy nói: "Papa! Bia con lấy rồi!". Hai vợ chồng gã nhìn nhau cùng

bật lên cười. Thấy không khí trở lại ấm cúng, mẹ Liêu tranh thủ: "Vợ chồng có chuyện gì không nên không phải thì bảo ban nhau, đến bát đĩa còn có lúc...". Đang bóc vỏ tôm cho con, mẹ vợ gã liền hăng giọng rồi khế đá vào chân mẹ Liêu ý chừng bảo mẹ im lặng. Hiểu ý, mẹ Liêu kéo dài giọng: "Vâng! Tôi hiểu rồi!". Nói xong mẹ Liêu gấp thêm một con tôm đỏ lựng bỏ vào bát gã, giọng xúy xúa: "Này! Ăn đi mày! Mai còn trở chị em tao đi biểu tình". Đang ngửa cổ tu bia, nghe nói đi biểu tình, gã trợn mắt ngạc nhiên hỏi: "Biểu tình gì? Ở đâu? Sao lại phải biểu tình". Mẹ Liêu nhai tôm rau rầu, lắc đầu bảo: "Tối ngày chúi đầu chúi mũi đi làm, chẳng còn biết trời tròn đất méo ra sao nữa. Thiên hạ đi biểu tình đòi tự do dân chủ ầm ầm, con gái già này còn đi được, không lẽ thanh niên chúng mày ngồi nhà uống bia à?". Nghe mẹ nói đi biểu tình hai đứa con gã chả hiểu mô tê thế nào nhưng cũng nín cổ bác xuống, nịnh: "Bác cho Diệu Linh, Diệu Lam đi theo nữa nhớ?". "Vâng!" - Mẹ Liêu dài giọng giả bộ mắng cháu: "Không cho các bà đi theo ở nhà ai trông". Được bác đồng ý hai con bé khoái trá ôm cổ, ghé cái miệng còn bóng nhẫy những mỡ, hôn chùn chụt lên má, lên trán mẹ.

7.

Mới sáng sớm mà hai chị em mẹ đã riu rít khua nhau dậy. Tiếng mẹ Liêu thì thảo với vợ gã: "Mày xem khuà thằng ranh kia dậy uống cà phê cho tỉnh táo, chứ không tí nữa lại vừa đi vừa gật là xuống ruộng cả lũ". Tiếng vợ gã về năn nỉ: "Cho ông ấy ngủ thêm tí nữa đi chị. Em đã chuẩn bị sẵn rồi, ông ấy dậy ăn uống, xong là đi thôi". Mẹ Liêu nói như cố để cho gã nghe thấy: "Con ranh! Mày thay tính đôi nét từ bao giờ thế?". Từ nãy gã giả dò ngủ, nằm nghe hai chị em mẹ đối đáp, giờ gã ti hí mắt nhìn ra ngoài cửa, thấy vợ gã đưa ngón tay lên trước miệng xuyt xuyt, đôi lúm đồng tiền của mẹ ửng hồng vì thẹn, rồi vội vã quay đi, cổ dẫu một nụ cười hạnh phúc. "Dễ thương quá!" - Gã nghĩ vậy rồi vùng dậy, gấp chân.

Thấy gã bước ra ngoài, hai mẹ hàng xóm cùng phòng với mẹ Liêu (chắc mò về từ đêm qua) liền tất tưởi chạy ra túm lấy gã hỏi lấy hỏi để: "Này thằng qui! Có đi biểu tình không?". "Hai bà chưa đủ tỉnh hay sao mà còn phải đi biểu tình?" - Gã giả bộ ngần ngừ hỏi lại. Như hẹn trước, hai mẹ cùng giơ tay phất vào vai gã đen đét: "Qui sứ! Có đi không thì bảo để người ta còn liệu". "Đi!". Nghe nói vậy hai mẹ cười toe toét, lật đật chạy vào phòng tiếp tục sửa soạn đồ.

8.

Bây giờ con "trâu già" của gã đang lao vun vút trên xa lộ. Trên xe là bốn mẹ đàn bà cùng hai đứa con gã. Mẹ nào mẹ nấy quần áo, son phấn đẹp và vui như đi chầy hội. Trời hừng nắng, những sợi nắng mai hoe vàng lấp lánh trên những triền thông già trùng điệp hai bên đường. Bất chợt gã liếc nhìn lên gương hậu, nơi đây cũng có một cặp mắt đen huyền, quen thuộc đang nhìn gã đắm đuối. Bất gặp ánh mắt chồng, vợ gã thẹn đỏ chín mặt liền vội vã quay đi, cười tủm. Mấy mẹ chần đang thao thao bất tuyệt chợt thấy vợ gã ngồi cười một mình liền ngưng lại quát: "Con ranh! Ma ám hay sao mà ngồi cười một mình thế? Các chị mày dặn dò đã nhớ chưa? Đi biểu tình chứ không phải đi lượn lờ siêu thị đâu mà nhe nhớn". Một mẹ quay sang phía gã, giọng tung tung: "Thằng ranh kia nữa! Kiểm chỗ đậu xe xong cũng tranh thủ vác mặt vào ngay. Hôm nay là biểu tình tuyệt thực đây, đói thối mồm cũng gồng mà chịu, đừng có "tọa" một lúc đã lên ra Imbis***** mà nhậu nhẹt ngoài đó, thiên hạ biết nó thì phết cho vài bãi vào mặt ý!". Mãi nghe mấy mẹ tri triết, gần đến đoạn rẽ vào nơi biểu tình gã mới phát hiện ra, may còn kịp nên gã vội vàng đạp phanh, nhấn côn, về số rồi méo mồm ôm chặt vô lăng bám sát vòng... cua. Mấy mẹ đàn bà đang mãi chuyện, bị hắng, chồm lên nháo nhào trong xe. Một mẹ ngã chúi đầu về phía trước, dít chưa kịp đặt vào ghế đã vội chấp tay vái về phía gã lia lịa: "Bố trẻ! Chúng con chưa muốn xuống lỗ đâu!". Mẹ Liêu ôm chặt hai đứa con gã trong lòng, người còn xiêu vẹo cũng lom lom mắng: "Thằng ranh con! Đi đứng kiêu anh tài như vậy sao không bảo trước để bác cháu tao để tìm ở nhà". Gã nhe răng ra cười rồi căng mắt tìm đường đến nơi tổ chức biểu tình...

Frankfurt, 08.96

Ghi Chú:

* Chào ông bạn! Hồng xe à?

** Ôi! lại chúa tôi!

*** Đây, chuyện gì thế?

**** Ê, mày vẫn còn ngủ à?

***** Quán ăn nhanh